

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 01 grudnia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu w XVII Wydziale Karnym-Odwoławczym

w składzie:

Przewodniczący: SSO Agata Adamczewska

Sędziowie: SSO Dorota Maciejewska-Papież (spr.)

SWSG Bartosz Stangierski

Protokolant: st. prot. sąd. Joanna Kurkowiak

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej Marzanny Woltmann-Frankowskiej

po rozpoznaniu w dniu 1 grudnia 2016 r.

sprawy **M. D.**

skazanego za przestępstwo z art. 59 ust.1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i inne

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców skazanego

od wyroku łącznego Sądu Rejonowego w Kościanie

z dnia 13 lipca 2016r., sygn. akt. II K 6/16

1. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok.
2. Zwalnia skazanego w całości od uiszczenia na rzecz Skarbu Państwa kosztów postępowania odwoławczego.

Bartosz Stangierski Agata Adamczewska Dorota Maciejewska-Papież

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Kościanie wyrokiem łącznym z dnia 13 lipca 2016 r. (sygn. akt II K 6/16) wydanym w sprawie M. D., skazanego prawomocnymi wyrokami Sądu Rejonowego w Kościanie:

I. z dnia 16 września 2011 r. w sprawie II K 357/11 za popełnienie przestępstw:

- z art. 58 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 91 § 1 kk na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności
- z art. 226 § 1 kk na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności
- z art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii na karę 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności,

a w konsekwencji na karę łączną 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania kary na okres 4 lat próby oraz na podstawie art. 71 § 1 kk karę grzywny w wymiarze 40 stawek dziennych po 30 zł stawka; postanowieniem z dnia 13 stycznia 2016 r. w sprawie II Ko 868/15 Sąd Rejonowy w Kościanie zarządził wykonanie kary; karę tę skazany będzie odbywał;

II. z dnia 23 kwietnia 2015 r. w sprawie II K 7/15 (utrzymany wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 8 września 2015 r. w sprawie XVII Ka 639/15) za popełnienie przestępstw:

- z art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 91 § 1 kk na karę 3 lat pozbawienia wolności

- z art. 58 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności

- z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności

a w konsekwencji na karę łączną 3 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności oraz przepadek korzyści majątkowej; karę tę skazany obecnie odbywa;

III. z dnia 14 lipca 2015 r. w sprawie II K 327/14 (zmienionym wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 22 października 2015 r. w sprawie XVII Ka 882/15) za popełnienie przestępstw:

- z art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii na karę 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności

- z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,

i ostatecznie na karę łączną 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności oraz przepadek korzyści majątkowej; karę tę skazany będzie odbywał;

IV. z dnia 18 września 2015 r. w sprawie II K 255/14 (zmienionym wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 22 stycznia 2016 r. w sprawie ZVII Ka 1185/15) za popełnienie przestępstw:

- z art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk na karę 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności; karę tę skazany będzie odbywał

- z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii na karę grzywny w wymiarze 30 stawek dziennych po 20 zł każda.

na podstawie art. 85 § 1 i 2 kk, art. 86 § 1 kk połączył orzeczone wobec skazanego M. D. kary pozbawienia wolności wymierzone w sprawach II K 357/11, II K 7/15, II K 327/14 i II K 255/14 Sądu Rejonowego w Kościanie, opisane wyżej w punktach od I do IV, i wymierzył mu karę łączną **6 lat** pozbawienia wolności, w pozostałym zakresie pozostawiając wyroki do odrębnego wykonania. Na podstawie art. 577 kpk na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył okres odbywania kary pozbawienia wolności w sprawie II K 7/15 Sądu Rejonowego w Kościanie od dnia 25 października 2014 r. do nadal.

Na podstawie art. 624 § 1 kpk i art. 6 ustawy o opłatach w sprawach karnych kosztami postępowania obciążył Skarb Państwa

Powyższy wyrok zaskarżony został apelacjami obrońców skazanego, którzy zarzucając rażąco niewspółmierność kary wnieśli o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez wymierzenie skazanemu kary łącznej pozbawienia wolności w wymiarze 3 lat i 2 miesięcy z uwzględnieniem zasady pełnej absorpcji

Sąd Okręgowy stwierdził, co następuje:

Apelacje obrońców M. D. nie mogły zostać uwzględnione. Ze względu na swą zbieżność w zakresie argumentacji, Sąd Okręgowy postanowił omówić je łącznie.

W pierwszej kolejności, dla oczyszczenia przedpola dla dalszych rozważań, należy wskazać, iż ustawą z dnia z dnia 20.02.2015 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z dnia 20 marca 2015 r.), z dniem 1.07.2015r doszło do nowelizacji przepisów ustawy Kodeks karny regulujących kwestię kary łącznej a tym samym

i wyroku łącznego, a następnie ustawą z dnia 11.03.2016 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z dnia 1 kwietnia 2016 r.) do zmiany tej materii z dniem 15.04.2016r.

W myśl art. 19 ut.1 w.w ustawy z dnia 20.02.2015r. przepisów rozdziału IX ustawy, o której mowa w art. 1 (tj. zawartych w ustawie Kodeks karny przepisów dotyczących zbiegu przestępstw oraz łączenia kar i środków karnych – przyp. SO), w brzmieniu nadanym tą ustawą, nie stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie tej ustawy, chyba że zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia w życie przedmiotowej ustawy. Ów warunek pozwalający na stosowanie wspomnianych przepisów w ich nowym brzmieniu został spełniony, bowiem część wyroków skazujących zapadła wobec M. D. po dniu 1.07.2015r. Wobec tego, rozważając kwestię wyroku łącznego należało wziąć pod uwagę normy wynikające z obecnego brzmienia wskazanych przepisów, w uwzględnieniu reguły określonej art.4 § 1 kk stanowiącej, że jeżeli w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia przestępstwa, stosuje się ustawę nową, jednakże należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio, jeżeli jest względniejsza dla sprawcy.

Ustawa nowelizująca Kodeks karny z dniem 1.07.2015r m.in. zmieniła w istotny sposób określone w art. 85 k.k. zasady łączenia kar przy wydawaniu wyroku łącznego. O ile do dnia 30 czerwca 2015 r. orzeczenie kary łącznej było możliwe, gdy sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny co do któregośkolwiek z tych przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu, to w wyniku nowelizacji z art. 85 k.k. wyeliminowano przesłankę "pierwszego wyroku" jako granicę zbiegu przestępstw. W konsekwencji podstawą orzeczenia kary łącznej stało się popełnienie przez tego samego sprawcę co najmniej dwóch przestępstw kiedykolwiek, niezależnie od czasu orzeczenia kar podlegających łączeniu.

Z kolei w myśl art.85 § 3 kk jeżeli po rozpoczęciu, a przed zakończeniem wykonywania kary lub kary łącznej sprawca popełnił przestępstwo, za które orzeczono karę tego samego rodzaju lub inną podlegającą łączeniu, orzeczona kara nie podlega łączeniu z karą odbywaną w czasie popełnienia czynu. Odnosząc się do przesłanek tego przepisu, w uwzględnieniu zmian dokonanych z dniem 15.04.2016r, należy wskazać, że przestępstwa, których dotyczą orzeczenia zapadłe wobec skazanego, nie zostały popełnione po rozpoczęciu, a przed zakończeniem wykonywania kar wymierzonych tymi wyrokami.

Kary pozbawienia wolności orzeczone w sprawach wskazanych powyżej nie zostały nadto jeszcze wykonane.

Niewątpliwie zatem, w realiach przedmiotowej sprawy, w pełni zasadnym będzie zatem stosowanie uregulowań obowiązujących w chwili obecnej, bowiem poprzednich nie sposób uznać za względniejsze (zgodnie z przepisem poprzednio obowiązującym, niemożliwym byłoby objęcie wyrokiem łącznym orzeczenia zapadłego w sprawie II K 357/11).

Przystępując do analizy badanej kwestii należy przypomnieć, że w myśl art.569 k.p.k. (w brzmieniu po dniu 1.07.2015 r.) jeżeli zachodzą warunki do orzeczenia kary łącznej w stosunku do osoby, którą prawomocnie skazano lub wobec której orzeczono karę łączną wyrokami różnych sądów, właściwy do wydania wyroku łącznego jest sąd, który wydał ostatni wyrok skazujący lub łączny w pierwszej instancji, orzekający kary podlegające łączeniu. W razie spełnienia tych przesłanek sąd orzeka karę łączną, biorąc za podstawę kary z osobna wymierzone za zbiegające się przestępstwa (art. 85 k.k. w brzmieniu po 1.07.2015r).

W świetle powyższego oczywistym jest, możliwym było orzeczenie kary łącznej pozbawienia wolności obejmującej wszystkie kary wymierzone wobec skazanego we wskazanych jednostkowych orzeczeniach.

Rozstrzygnięcie Sądu I instancji co do możliwości wymierzenia kary łącznej jest zatem jak najbardziej prawidłowe. Materia ta nie była zresztą kwestionowana przez apelujących.

Przechodząc natomiast do kwestii związanych z wymiarem kary należy pamiętać, że rozstrzygnięcie Sądu I instancji o karze może ulec zmianie lub uchyleniu jedynie wówczas, kiedy stwierdzone zostanie, iż orzeczona kara nosi cechy rażąco niewspółmiernej reakcji karnej, czy to w aspekcie jej surowości czy też łagodności. „Niewspółmierność

kary" jest pojęciem o charakterze ocennym, a żaden przepis kodeksu postępowania karnego nie definiuje granic współmierności. Jedynymi ustawowymi wyznacznikami kary, których przekroczyć nie można, są przepisy części szczególnej kodeksu karnego, a także przepisy jego części ogólnej określające zasady wymiaru kary. Dodać przy tym należy, iż orzekając karę łączną w warunkach wyroku łącznego sąd winien również uwzględnić reguły określające owo postępowanie, a zwłaszcza okoliczności wskazane w art. 571 kodeksu postępowania karnego.

Innymi zatem słowy, zaskarżone orzeczenie ulega uchyleniu lub zmianie w zakresie orzeczonej kary w razie dostrzeżenia rażącego naruszenia reguł jej wymiaru. W orzecznictwie Sądu Najwyższego ukształtował się pogląd, zgodnie z którym, za rażąco niewspółmierną uznać należy karę, która – choć mieści się w granicach przewidzianych przez ustawodawcę – nie uwzględnia wszystkich dyrektyw wymiaru kary i jako taka jest w społecznym odczuciu karą niesprawiedliwą. Kluczowym jest zatem stwierdzenie, czy w sprawie wystąpiły okoliczności, których Sąd I instancji kształtując wymiar kary nie wziął pod uwagę, lub też, czy ustalone przez tenże Sąd okoliczności mają takie znaczenie i ważkość, których orzeczona kara bądź nie uwzględnia w ogóle, bądź uwzględnia je w stopniu niedostatecznym.

Kreując wymiar kary łącznej sąd przede wszystkim winien rozważyć, czy pomiędzy poszczególnymi czynami, za które wymierzono kary podlegające łączeniu, zachodzi ścisły związek przedmiotowy – podmiotowy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 października 2002 r., II KK 270/02). Ponadto sąd powinien dokonać oceny okoliczności, jakie zaistniały już po wydaniu poprzednich wyroków i zdecydować, czy okoliczności te przemawiają na korzyść skazanego, czy ich charakter jest zdecydowanie odmienny. Należy również pamiętać, że przy wymiarze kary łącznej nie bierze się pod uwagę okoliczności przyjętych za podstawę wymiaru kar za poszczególne przestępstwa (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 13 lipca 1995 roku, II Akc 184/95, publ. Prok. i Pr. Z 1996r., z. 2-3, poz. 16; wyrok Sądu Najwyższego z 25 października 1983 roku IV KR 213/83, publ. OSNKW 1984, z. 5-6, poz. 65).

Z istoty instytucji kary łącznej wynika też, że kara ta może być wymierzona przy zastosowaniu zasady absorpcji (pochłonięcia przez karę najsurowszą pozostałych kar), zasady kumulacji (zsumowania kar jednostkowych) lub zasady asperacji, to jest pośredniej pomiędzy absorpcją a kumulacją.

Jakkolwiek warunkiem wydania wyroku łącznego jest popełnienie przez podsądnego co najmniej dwóch przestępstw, które zostały osądzone różnymi orzeczeniami, to jednak popełnienie kilku przestępstw powinno raczej skłaniać do odstąpienia od absorpcji kar, niż za nią przemawiać. Wymierzenie takiej kary (wg zasady pełnej absorpcji) prowadziłoby do premiowania sprawcy popełniającego więcej przestępstw, zatem prowadziłoby do praktycznej bezkarności innych zachowań zabronionych niż to za które orzeczono karę najsurowszą. Zatem całkowitą zasadę absorpcji stosować winno się wyjątkowo albo wtedy gdy wszystkie czyny wykazują bardzo bliską więź podmiotową i przedmiotową, albo orzeczone za niektóre czyny kary są tak minimalne, że w żadnym stopniu nie mogłyby rzutować na karę łączną, albo też istnieją jakieś szczególne okoliczności dotyczące osoby skazanego (tak: wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 20 maja 2008 r., II AKa 129/08, LEX nr 466456).

Podkreślić trzeba przy tym, iż „Wyrok łączny jest instytucją mającą racjonalizować wymiar kary, a nie służyć wyłącznie poprawie sytuacji skazanych. Dlatego też stosowanie absorpcji przy wymiarze kary łącznej nie może być sprzeczne z zapobiegawczymi i wychowawczymi celami kary i działać demoralizująco na sprawców przestępstw, służąc odbieraniu kary łącznej jako instytucji będącej swoistym premiowaniem popełniania przestępstw.” (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22.09.2016r, III KK 140/16)

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy, uwzględniając wspomniane wyroki, należy stwierdzić, iż Sąd I instancji nie tylko, że prawidłowo ustalił, które kary orzeczone wobec skazanego mogą zostać objęte karą łączną ale też trafnie ustalił istotne okoliczności wpływające na wymiar tejże kary łącznej i właściwie ukształtował w wyroku łącznym sam wymiar tej kary słusznie uznając, że brak podstaw do zastosowania przy jej wymiarze zasady pełnej absorpcji.

Zgodnie z regułami wymiaru kary łącznej można ją było określić w przedziale od najwyższej z wymierzonych skazanemu kar jednostkowych pozbawienia wolności do sumy wymierzonych skazanemu kar, a zatem w wymiarze od 3 lat i 2 miesięcy do 7 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Wbrew wywodom skarżących, oceniając orzeczenie Sądu I instancji w przedmiocie rozmiaru wymierzonych skazanemu kar łącznych należy stwierdzić, iż ukształtowany przez sąd rozstrzygający na poziomie 6 lat pozbawienia wolności wymiar orzeczonej wobec skazanego kary łącznej pozbawienia wolności w stopniu właściwym uwzględnia okoliczności mające wpływ na jej wymiar, a argumenty przytoczone na poparcie tak wyartykułowanego stanowiska zasługują na całkowitą aprobatę.

Podniesiony w apelacjach argument konieczności zastosowania zasady pełnej absorpcji ze względu na postawę skazanego nie mógł spowodować zmiany wysokości kary orzeczonej w wyroku łącznym.

Nie budzi wątpliwości, iż zachowanie skazanego w trakcie odbywania kary pozbawienia wolności nie jest skrajnie negatywne. Wskazuje na to nie tylko opinia z zakładu karnego pozyskana przez Sąd I instancji, ale również zaktualizowana opinia z dnia 30.1.2016r. włączona w poczet materiału dowodowego na rozprawie apelacyjnej. Wiarygodność owych opinii nie budzi wątpliwości, nie były one zresztą podważane przez żadną ze stron.

Jakkolwiek postępowanie skazanego w czasie odbywania kary w przeważającej mierze oceniane jest jako pozytywne, to jednak nie jest nieskazitelne i wzorcowe.

Mimo kilkunastokrotnego nagradzania, skazany był jednocześnie sześciokrotnie karany dyscyplinarnie, m.in. za próbę wymuszenia zmiany osadzenia, nawiązywanie niedozwolonych kontaktów z innymi osadzonymi, za zgromadzenie nieustalonych tabletek, pozyskanych nielegalnie od innego osadzonego oraz celowe wprowadzenie w błąd funkcjonariusza (ostatnie ukaranie miało miejsce w marcu 2016r).

Trudno też bezrefleksyjnie przyjąć za obrońcami, iż skazany wykazuje krytycyzm wobec popełnionych przestępstw – jak wynika z opinii jednostki penitencjarnej w której skazany odbywa karę, ów krytyczny stosunek do przestępczych zachowań nie jest wyjątkowy, sam skazany zaś popełniał kolejne przestępstwa podobne, mimo wcześniejszego skazania i pełnej świadomości naganności swego działania a także dopuszczał się wspomnianych powyżej niewłaściwych zachowań już podczas odbywania kary. Okoliczności te – jakkolwiek nie umniejszają pozytywnych aspektów funkcjonowania skazanego w warunkach izolacji – nie mogą pozostać niezauważone, zwłaszcza w kontekście wyraźnego akcentowania przez apelujących czynników dotyczących zachowania skazanego.

Właściwa postawa M. D. podczas wykonywania kary pozbawienia wolności, jakkolwiek przeplatana również nagannymi działaniami, a nawet zachowania wyróżniające pozytywnie skazanego, takie jak nieodpłatna praca, nie mogą jednak usuwać w cień wszystkich pozostałych okoliczności istotnych dla określenia wymiaru kary łącznej.

Wprawdzie można mówić o pewnej bliskości czasowej pomiędzy częścią przestępstw objętych wyrokami jednostkowymi i - zgodnie z utrwalonym już orzecznictwem Sądu Najwyższego - bliskość taka powinna skłaniać Sąd do stosowania zasady zbliżonej do pełnej absorpcji, nie nakłada ona jednak na Sąd takowego obowiązku. Bez krytyczne zaakceptowanie takiego toku myślenia doprowadziłoby do niczym nieuzasadnionych uproszczeń, do kuriozalnej sytuacji w której opłacalne stałoby się popełnianie jak największej liczby przestępstw byle tylko w krótkich odstępach czasu, gdyż kara i tak ostatecznie byłaby wykonana tylko za jedno z nich. Trzeba mieć przy tym na uwadze, iż przestępstwa będące przedmiotem postępowań w sprawach II K 7/15, II K 327/14 i II K 255/14 zostały popełnione już po wydaniu wyroku w sprawie II K 357/11, zatem skazany nie wyciągnął żadnych wniosków z pierwszego wyroku skazującego po raz kolejny lekceważąc porządek prawny.

Jeżeli zaś chodzi o rodzaj naruszonego dobra, to wprawdzie przypisane wyrokami jednostkowymi przestępstwa naruszały w przeważającej większości przepisy ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii jednakże godziły również w innego rodzaju dobro prawne (art.226 § 1 kk). Ponadto, odnosząc się do czynów wyczerpujących znamiona

przestępstw określonych ustawą o przeciwdziałaniu narkomanii to należy również wskazać na różnorodność owych czynów.

Trudno też mówić, by kary orzeczone w poszczególnych sprawach miały wymiar symboliczny, nieznaczny, w żaden sposób nie rzutujący na wymiar potencjalnej kary łącznej.

Zgodzić należy się zatem z Sądem Rejonowym, że występujące w przedmiotowej sprawie okoliczności (dostrzeżone przez tenże Sąd – jak wynika z pisemnego uzasadnienia zaskarżonego wyroku łącznego), przemawiają za zastosowaniem zasady asperacji, a nie – jak chcą tego obrońcy – zasadą absorpcji.

Stwierdzić należy, że kara łączna jest swego rodzaju podsumowaniem przestępczej działalności sprawcy w okresie czasu objętym skazaniem.

Obecne zachowanie skazanego oraz chęć zmiany swojego życia, tak akcentowane przez obrońców, nie może stanowić kluczowego i przesądzającego czynnika skutkującego uznaniem niezasadności stanowiska Sądu I instancji i w konsekwencji – jego zmianą.

Podkreślić przy tym należy, iż z akt niniejszej sprawy nie wynika, iżby po wydaniu wobec skazanego przedmiotowych wyroków jednostkowych zaistniały okoliczności (inne niż wynikające ze wspomnianej opinii z zakładu karnego i pozytywnego postępowania skazanego), które przemawiałyby w szczególny sposób na jego korzyść. Z pewnością natomiast właściwa postawa skazanego ułatwi mu skorzystanie z dobrodziejstwa warunkowego przedterminowego zwolnienia.

Powyższe ustalenia, zdaniem Sądu Okręgowego przekonują o tym, że wymierzenie skazanemu kary łącznej w innym niż orzeczonym wymiarze nie będzie w dostatecznym stopniu uwzględniało dyrektyw karania obowiązujących przy wymierzaniu kary łącznej.

W zaistniałej zatem w niniejszej sprawie sytuacji, kiedy sąd wymierzając karę łączną, uwzględnił wszystkie okoliczności wiążące się z poszczególnymi ustawowymi dyrektywami i wskaźnikami jej wymiaru, zatem, gdy granice swobodnego uznania sędziowskiego nie zostały przekroczone w rozmiarach nie dających się pogodzić z wymaganiami wynikającymi z ustawowych dyrektyw determinujących wymiar kary nie można mówić o „rażącej niewspółmierności” teźże kary w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k. Nie można w szczególności stwierdzić, aby poprzez takie a nie inne ukształtowanie kary łącznej doszło do naruszenia zasady racjonalności wymiaru kary i zasady humanitaryzmu jej stosowania.

W takim stanie rzeczy Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do uwzględnienia apelacji obrońców skazanego, zatem zaskarżony werdykt Sądu I instancji – jako słuszny – w całym zakresie podlegał usankcjonowaniu natomiast wspomniane apelacje należało uznać za bezzasadne.

Na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 634 k.p.k. zwolniono skazanego w całości od poniesienia kosztów postępowania odwoławczego albowiem przemawiały za tym względy słuszności i przekonanie Sądu, że w ustalonej jego sytuacji materialnej, nie posiadając stałych dochodów ani też istotnych składników majątku ruchomego lub nieruchomości, skazany faktycznie nie jest w stanie ponieść tych ciężarów bez uszczerbku w zaspokojeniu istotnych życiowych potrzeb.

Bartosz Stangierski Agata Adamczewska Dorota Maciejewska-Papież